

ва тотално чисто отражение са съхранени единствено спекулативните функции, напразно насочени към някакъв обект (референт):

*Небе – куршумена безкрайност – отразено
през ледена кора в куршумени води.*

*Самотен коленичил на леда смутено
през него гледам аз: ни слънце, ни звезди.*

(„Видения“, 1906)¹⁵

Най-типичното извикване на *безотносителния* свят в текстовете на Яворов се извършва чрез деклариране на тотална самот (не самотност, тъй като самотността винаги е елемент от опозицията *самотник – социум*, т.е. идва като резултат от съзнателното противопоставяне и противостояние): “Сърце ми се не сепва сам-само в света“ („Сфинкс“, 1906). В тази творба взаимно се проецират и отъждествяват помежду си не две онщоствености, а две идентичности. И единствено в плана на така настойчиво структурираната в текста интелигибелна отвъдност става възможно случването на иначе немислимата идентификация между оглеждащо и огледано, между ужасното и ужасното, между *битието-в-себе си* и *битието-за-себе си*. Сугерирането на неразчленима субект-обектност до голяма степен е демонстративно: сливането между гадаещия и загадката и последвалата неразличимост помежду им, тяхната поантова взаимопроникнатост в творбата би трябвало не да разколебят, а да утвърдят, да постулират мистерията. Поглъщайки аналитичното начало в себе си, новополученият синтез *узнаващо-априорно неузнаваемо* би трябвало да породи, формулира, изрече символа *тайна, енигматична екзистенция*.

В „Теменути“ състоянието *безотносителност* вече определено кулминира – текстът изцяло е изграден от „минусови“ реалии, декларира единствено наличността на неузнатото, безизвестното, непроникнато отвъдно: